

این جاست که حسین سلیمانی شاعر بایستی هنرنمایی کند
شاعر ماهر آنست که برای معانی خوب الفاظ خوب انتخاب کند منشی لایق کسی است
افکار خوب خود را با کلمات دلپذیر تری بر روی صفحه کاغذ مراسم نماید کاهی
توجه بمعنی بحدی شاعر را می فربند که از انتخاب پیکر خوابی برای معنی خوب
غافل می شود و بر عکس کاهی خوبی و خوشکلی فقط باندازه چشم و گوش شاعر
را گرفته که از تطبیق آن بامعنی بازش میدارد

این جاست که انجمن ادبی لازم می شود

و قدری که شاعر یا نویسنده شعر یا نثر خود را در مقابل افکار و آراء جمعی
از دانشمندان عرضه داشته و سخن خود را در معرض تنقید گذاشت اعضاء انجمن
یغرضانه در مقام انتقاد برآمده محسنات یا معایب شعر یا نثر شاعر یا مترسل را
صرافی کرده و با خواهد گفت،

شاعری که خود صراف سخن خویش است شعرش خالی از اعتراض نیست
نویسنده یا منشی که کلام خود را در معرض تنقید نمیگذارد کمتر اتفاق میافتد که
سخن ش مقبولت تame پیدا کند پس:

انجمن ادبی صراف سخن و کار او صرافی سخنان هوزون یا هنثور است
(آزاد همدانی عضو انجمن ادبی همدان و کاشان)

با سه تقبیل غزل آقای حایوی

مندرج در شماره ۷ مجله ارمغان سال دهم

هر چند خصم بیند افتاده و اسیرم
یک چند مصلحت راست کایندگو نه سبز ایرم
هنکام عفو و بخشش بذال و سهل گیرم
از چله حوادث در زیر میغ تبرم

شادم که دوست داند فرمانده و امیرم
سر بر فلك نسایم در اوچ عزت نفس
بطاش سخت گرم در موقع درشتی
بالین قد کمانی عربان و دست بسته

رو باه خصم بیند در حمله شر زه شیرم
ورآشنا کمالی دارد بر آن بصیرم
گریکدمست بیدوست از عمر خویش سیر
من با همه تحمل از ناله ناگزیرم
عشق تو در سویدا مهر تو در ضمیرم
آزاد آگر دو عالم میرند من نمیرم

در گردن مر قلاد است اما به در گف خضر
بر عیب دشمنان مر بینا و پرده او شمر
عمر ابد اگر چند بادوست کنماید
هر کس که دیده رویت داند که در فراغت
نام تو بر زبان مر یاد تو در نهادم
تاز نده است نام مر در خیل چاکرانش

نی همین در دل ربانی نرگس غماز دارد
شکوه زاندارم که حدینیست نار شرا و گرن
قمر و اروت عزو و ذات لطف و قهرت هر چه باشد
نیست هم رازی که باوی راز عشق فاش گویم
چون شود از حبس تن آزاد جانا مرغ جانم
(آزاد همدانی عضوان جمن ادبی همدان و کاشان)

آثار همایه صریف

که زندگانی بی عیش مرکظولانی است
ملامتم مکنید انس رسم انسانی است
خلاف عهدتین دور از مسلمانی است
که خواستار کمیت قرین نادانی است
به ترشیش که خداوند ملک عرفانی است
که زندگانی ناقص بمرک روحانی است
که چا حکیم مقید بهیکل فسانی است
بیا که خانه دل باز رو بویرانی است
شرابخواهر و معشوق گرچه پیر شدم
به پیر میکده گفتمر که توبه می شکنم
خوشت عمر و لیکن بشرط کیفیت
گرایین عقیده ز استاد بوعلى سینا است
خلاف گفت محدث ز قول جالینوس
فهمم می نکند آذوی بی حاصل